

VALERIE THERIEL

SNY MRTVÉ DUŠE

Valerie Thieriel

SNY MRTVÉ DUŠE

Věnováno:

všem nevinně trpícím cizí krutostí,
aby našli spravedlnost dříve,
než bude jejich nálada...

Sebevražedná

Kde zoufalství káže, tam bezmoc rozum sváže.
Zde chopili se moci démoni noci.
Strach z prázdnoty ti duši svírá,
když v právo žít již chybí víra.
To jedinečnost sama je stádem ušlapána.

Nad její prázdnou schránou výčitky potom planou.
Vrahové soudí nevinného a špiní jméno jeho.
Ten je na lepším místě,
kde pravda zvítězí vždy jistě.

Pak jednou, v soudný den,
nevinný praví s úsměvem:
Kam ovečky, kam to jdete?
A proč se tolik třesete?

Mrtvá duše

Zemřela víra, že čeká mne štěstí,
náloží urážek na kusy roztrhána.
Kladivem krutosti pomalu ubita,
teď v rakvi leží.

V zrcadle sleduji svoje oči,
duši v nich hledám a nenacházím.
V Hádově říši smutně bloudí,
čeká, až konečně vydám se za ní.

Jak strnulá loutka v černém oděvu,
slunečným ránem trhaně kráčím.
Krásný den smyslů mých se dotýká,
však dojmy dále se nepřenáší.

Všechno je tmavé jak roucho noci,
hrob už vábí mě zatuchlým pachem svým.
Ten táhne se za mnou, i když svěží je vítr,
ač necítím jej, nechutně na mně ulpívá.

Falešný smích z mého hrdla se line,
jen jako reflex, nemám důvod se smát.
Osamělá i uprostřed těch, co křičí: Žij!
Prosím, tak neodcházej nám!

Vzdáleně zoufalství lidí vnímám,
lituji, že je vůbec mám tu čest znát.
Jediné, co mohu dát sdílet, je bolest,

je umění prchnout a neublížit.

Vůbec nic nezbylo, co by za to stálo,
vakcína s chutí žít je nedostupná.
Jsem pobledlý přízrak, co dny jen přežívá,
truchlí za částí svou, co uměla snít.

Tak v bdění putuji temnou nocí,
zda najdu klid ve spánku, se ptám.
Snad opět setkám se ve snu s mou duší,
krása v ní rozkvetě a tam bude žít.

Vzdala jsem naději, že radost poznám,
a štěstí v objetí, za které dala bych vše.
Zklamání zrodí se tisíckrát,
na to už síla mi nezbyvá.

Ty, který zabil jsi moji víru,
jedinou zprávu pro tebe mám.
Tak slyš, přestože asi nebudeš rád,
že můj hněv nepřijde, ač po něm toužíš.

Já totiž odpouštím ti viny tvé,
vždyť odsoudil ses už předem sám
a nevěděl jsi, co to vlastně činíš.
Jistota jedna mi zůstává.

Že v nemrtvém bdění i v překrásném snění...
Až dýka bolesti protne útoky děravý lásky mé štít,
do mého rovu mě jak vlna mořská sklátí...
I poté stejně já...

Navždy tě budu milovat.

V prachu

Jediná chyba tvá a cesta zpět již není...

V poháru, jenž hostí až příliš trpké pití,
je pro ni kapkou kyseliny sžírající.
Vzpěněný přetekl a přepaluje pouto citů,
v zrcadlo vržený stín oběti se tříští.

*Tak dlouho zklamáním se v něčí duši buší,
až i ta nejsilnější bolestí se zlomí.*

Krok viny ze slabosti stranou,
ji víc než tebe samotného stojí.
Důvěru nitro její opět nedonosí,
jinou již nikdy netroufne si počít.

*Tak dlouho plamen v srdci nuceně se tlumí,
až jedním fouknutím jej vlastní vůle zhasí.*

Dnes poprvé se ona do té fronty řadí,
kterou si dosud troufala vždy minout.
V zástupu zbabělců, jež trýzní milující, stojí,
záměrně hluchá, když ty s pláčem voláš jméno její.

Jediná chyba pevnost čistoty v prach mění...

V koloně láskou navěky už pohrdavých,
ostřením drápů přečkává se doba do nebytí.
Pryč odvaha je za cit rvát se do umdlení,

jen očkem v řetězu je, k strachu připoutaným.

Až prvně zatne drápy, budeš dalším.

Dva kroky od ráje

Dva kroky od ráje čas se zastavil.
Spolu s ním stanula i fronta na štěstí.
Pozvánku do něj mi někdo ukradl,
tak jenom zdálky hladově přihlížím,
jak vyvolení se blaženstvím krmí.

Vzpomínám záblesků světla čistoty,
na nohou drží mě víra, že hodna jsem,
hlavu mám vztyčenou, modlím se za návrat
hřejivé něhy, co voněla nebem.
Má duše ještě cítí tvé doteky.

Šepotu pochyb já nejprve odolám,
a štítem z důvěry v anděla kryju se,
když do mě surově strkají strážci
a nenávistně po mně řvou:
Táhni, ty špíno, zpátky do propasti!

S prásknutím nakonec brána se zavírá,
pochopové mě házejí do prachu,
a odsuzují zpět mezi prokleté.
Na hlavě opět mám věnec trnový samoty
a z boku trčí mi kopí konce mých nadějí.

Bolest se vrací a hned si mě osedlá,
do pekel nevlídné pravdy se plazící,
zoufale pláču: Prosím, už dost!
Tentokrát už to nemůžu přežít!

Smiluj se ty, jediný spravedlivý!

Proč jsi mě opustil, laskavý anděli?
Když jsi ty jediný život probudil,
v bytosti zamrzlé letitým strádáním,
kterýpak démon tě v mysli dostihl,
zlobou otrávil dech, co mé srdce hřál?

Ó, Bože všemocný, co mi to děláš?
Když opět nářky mé zoufalé neslyšíš,
tak shlédni na mě a pravdu řekni mi,
po ničem jiném již nyní netoužím,
nežli mít odpověď na tuto otázku:

Čím jsem to vinna?

Modlitba za skryté

Zas jednou v náruči lenošky schoulená,
za hradbou dveří na západ hluchoty zamčených,
před vztekem bouří, co chtějí si vládu vzít nade mnou,
lhostejností však tisící prvé z nich unikám.

Smotaná v pažích svých do klidu vidinou
široké cesty uprostřed aleje kaštanů,
kde barevné listí pod nohama šustí,
pach jeho rozkladu mě v nozdrách šimrá.

Nic už mě nezraní hranami ostrými,
v představách čokoláda po těle mi stéká,
vše špatné zadrží a její sladkost mě obalí,
v ochranné hmotě i smutek deptavý zmizí.

Přestanou trápit mě tápavé doteky zla,
v odlesku zrcadla, jež v mysli nosím
a že jsou lidé jak kaštany ve slupkách,
zavření v němotě bez rytmu svých srdcí.

Co mysl skryje, však do těla se vyplaví,
ubránit útoku zevnitř se nedaří,
vina a bolest se pod kůží rozplanou,
do žil jed vlévá se marného chtění.

Kouř zhaslé svíce zklamaných nadějí,
v křeči dech stáhne a vůni života potlačí,
měl přijít maličký kouzelník s houslemi,

kaštany lidské svou hrou zprostit tíže vězení.

Však není pozdě již, když duše mi umírá?
V posledních záchvěvech zuby zatínám,
do rtů, jimž osud nedopřál polibek odkletí,
škrábance na kůži tu jsou místo hlazení.

Přibitá na kříž citu, jenž zhynout odmítá,
drásaná na kousky popřenou bolestí,
modlím se za skryté, ať může se projevit,
z masky tvář vyprostit, životu význam dát.

Hlas nepoznaný, co svou krev dá housličkám,
dotekem rtů na těch, jichž se každý bál, hovoří,
ty nerozplyneš se v mořskou pěnu!
V kapičkách slz ten obraz krásný si hýčkám.

S posledním výdechem pronáším modlitbu za skryté.
City, ať vzlétnou a s volností dravce zakřičí,
až srdce lidí odhodí strachu černý plášť
a všechno skutečné se objeví bez slupek.

Z posledních sil šeptám modlitbu přijetí pro skryté.
S prosbou za zmizení mučidel pálivé bezmoci,
jež v pěnu bezcitnou pomalu rozkládá,
mou lidskou duši nelidské bytosti.

Poslední rozcestí

Něco se stane...

Ale kde?

*Hlodá to v mysli,
v kostech mých zní,
šumí mi v krvi.
Musím jít dál!*

A tak zas...

Bytost zvědavá,
přes vědomí bolesti,
svou bosou duší
hada pravdy dráždí,
a ten pak uštkne ji.

Něco se chystá...

Ale co?

*Princ krále mi hledá.
Pár očí laskavých,
pro náruč královny,
co s ohněm tančí.*

A tak zas...

Tesáky poznání,
z bochníku víry kusy rvou.
Hltavě sežraly zbytek,
hladovíš nejistotou,